

[Søgaard.]

I samme forbindelse er der dog en ting, jeg gerne vil bede den højtærede forsvarsminister om at overveje, og det er, om ikke tidspunktet måske nu ved samme lejlighed var inde til at få nedsat et stående forsvarsudvalg udpeget blandt det høje tings medlemmer, således at vi måske herigennem kan få mulighed for at følge hele udviklingen inden for forsvaret. Det er min opfattelse, at et sådant udvalg netop kan blive det redskab, som vi via denne diskussion ville kunne få megen gavn af fremover, og jeg tror, at tiden nu er inde til at løse også denne opgave.

From: Hvis en debat som denne kan medvirke til at bringe den uro ud af verden, som er opstået blandt forsvarets personel, vil jeg anse den for nyttig, selv om jeg meget beklager den givne anledning. Det skal i hvert fald være det sigte, vi i venstre går ud fra, og vi vil gerne medvirke til at give den et positivt forløb.

Opgaven med at uddanne soldater må naturligvis være at gøre dem egnede til at forsvare landet i en given situation. Det gør man ved at lære dem brugen af våben, at bevæge sig i terrænet og ved at give dem en hård fysisk træning. Man gør det også ved at lære dem den absolutte lydighed. Dette sidste er måske det vigtigste, for uden disciplin falder det hele fra hinanden, men det er vel også det sværeste. Det er det sværeste, fordi det er en helt ny situation for mange unge, og det forlener dem, der har en kommando, med et meget alvorligt ansvar.

Jeg erkender, at der er en del af den militære uddannelse, der ikke har meget med forsvar at gøre, men kan man samtidig med uddannelsen lære de unge mænd noget om god optræden, om almindelig høflighed, om hygiejne, præcision og mange andre ting, kan det kun glæde mig. Jeg må også erkende, at visse gammeldags traditioner kan virke pudsige for udenforstående,

men jeg skal i øvrigt være den første til at anerkende traditionernes værdi.

Hvis jeg skulle kritisere forsvaret, så skulle det være for dets administration. Den forekommer mig omstændelig og bureaukratisk, og jeg er bange for, at den sluger for mange folk. Vi husker vel alle historien i tidskriftet *Vor Hær* om en skruetrækker, der var blevet væk, og at ansøgningen om en ny — om jeg husker ret — måtte igen 18 instanser med attester, blanketter og arkivering, inden der kunne udleveres en ny skruetrækker. Det blev en dyr skruetrækker, og det er næppe den eneste, der er sat til i årets løb. Hvis min kritik er rigtig, rammer den for det første folkettinget; den rammer også vort revisionssystem, og den rammer forsvaret selv, fordi man oprettholder det ulykkelige system med kommandovejen og alle dets mange instanser. Hvis folkettinget og revisionen og forsvaret selv kunne enes om en reform, så tror jeg det ville være godt, men det sker vel næppe, før jeg selv bliver forsvarsminister, men så sker det også.

Spørger man så, om vor soldateruddannelse er i orden, er det jo svært for de fleste af os i denne sal at svare på det. Helt galt kan det jo ikke være, for ved fællesøvelsen med andre nationers forsvar er kritikken af vore soldater og deres ledere særdeles velvillig, og det er vel i grunden dér, eksamen skal bestås. Dette har vi grund til at være tilfredse med. Vi må ikke glemme, at vi i 1945 stod på bar bund med et alt for lille befalingsmandskorps i forhold til det, der skulle genoprettes og udbygges, og vi må fremfor alt ikke glemme, at der siden da er sket en enorm udvikling på snart sagt alle områder. Der er i de sidste 15-20 år sket en omstillingsproces, der tillige har måttet gennemføres under yderst vanskelige vilkår, en omstillingsproces, der både angår det faglige og også en ny placering af forsvaret og dets personel i vor samfundsstruktur.

Vi vil fra venstres side gerne give udtryk